

Cuvintele eternului corăbier - Glosă -

Daniel Vișan-Dimitriu

Când mi-am chemat cuvintele-napoi,
Era o zi ca toate celelalte
Rostogolită-n timp ca un șuvoi
Ce, uneori, mai pare să tresalte,
Împrăștiindu-se în veșnicie
Cu străluciri de stele ce nu pier;
Mă fascinează o călătorie
Spre lumi ascunse dincolo de cer.

Și, totuși, ziua- ceea mi-a rămas
Întipărită-n gândul de tăcere
Închis acolo-n locul de popas
Al amintirii ce, treptat, îmi pierie
Ca fumul, ascultând chemări din zarea
Spre care altădată, amândoi,
Ne îndreptam privirea, nu mirarea,
Când mi-am chemat cuvintele-napoi.

Nu știu ce zi era: cu nori, senină...
Din gânduri și cuvinte-a dispărut
Deși, din ea, mai simt un gust de vină
Și-n suflet un abis de netrecut;
Iar zborul meu ... de-atunci, de cer, mă tem,
Dar urc, desculț, pe culmile înalte,
Cu gândul că și ziua de blestem,
Era o zi ca toate celelalte.

Cuvintele mi-au revenit, stinghere,
Nefericite-n strălucirea lor,
Simțindu-se comete în cădere
Din cerul, singur el, nemuritor.
Au încercat tăcerea să-mi răpună,
Să umple tot abisul dintre noi
C-o mare de cuvinte, în furtună,
Rostogolită-n timp ca un șuvoi.

N-au reușit! Cuvintele acele
Aveau înscrise-n ele alt destin
Născut demult, în visurile mele,
Dar care lor le e, acum, străin.
Porneau la drum din sinea mea, flămândă,
C-un singur scop: în alta să exalte
O inimă arzândă, fremătândă

Ce, uneori, mai pare să tresalte,

Cuvintele? - purtau hlamida care
În urma ei, lăsa un zvon de dor,
Lumina de suspin vindecătoare
Și-mbrățișări de aripi într-un zbor;
Aveau culori de flori de curcubeu
Din stelele ce și-au dorit să fie
Lumini pe cerul tău, pe cerul meu,
Împrăștiindu-se în veșnicie.

Eu le-am chemat, iar ele-au revenit,
Cu tot ce-ar fi-nsemnat, cu tot ce-aveau
Și-ar fi purtat cu ele-n infinit
Spre suflete ce-n aștri murmurau.
S-au reîntors cu muzica din stele,
Și cu o parte-a viselor din cer
A îngerilor ce zburau prin ele
Cu străluciri de stele ce nu pier;

Erau aceleași, dar acum păreau
Strălucitoare ca-ntr-o epopee
În care, pe măsură ce treceau,
Primeau o netezime marmoree.
Le-am adunat pe toate, instinctiv
Și, pentru tot ce-a fost și va să fie,
Cuvintele mi-au devenit motiv:
Mă fascinează o călătorie.

Voi merge unde ele toate-au fost
Și voi cânta cu îngerii-mpreună,
Iar dacă voi găsi un adăpost
În stele care nu vor să apună,
Voi duce-acolo-aducerile-aminte
Și voi pluti, etern cărăbier,
Pe marea lacrimilor de cuvinte
Spre lumi ascunse dincolo de cer.

Spre lumi ascunse dincolo de cer,
Mă fascinează o călătorie
Cu străluciri de stele ce nu pier
Împrăștiindu-se în veșnicie
Ce, uneori, mai pare să tresalte,
Rostogolită-n timp ca un șuvoi ...
Era o zi ca toate celelalte
Când mi-am chemat cuvintele-napoi.